

har med den her sag at gøre, har en kraftig mistanke om – er, at det her lovforslag reelt er en tvangstilslutning til Motorolasystemet, som staten mig bekendt reelt har besluttet, at man skal købe. Sådan må man forstå det. Den her tvangstilslutning er en form for kompensation for det, som Motorola i sin tid krævede for at få TETRA-systemet til at hænge sammen.

Der er i den sammenhæng – det fremgår af svaret på spørgsmål 7 i de besvarelser, vi har fået – at der ligger et responsum fra kammeradvokaten fra den 2. november 2005, som omhandler nogle af de her spørgsmål. Jeg citerer fra svaret på spørgsmål 7:

»Kammeradvokatens responsum vedrører som nævnt statens handlemuligheder i forbindelse med etablering af et nyt beredskabsradio-system, og er navnlig indhentet med henblik på at sikre, at etableringen heraf gennemføres inden for de retlige rammer, der gælder på området, således at efterfølgende sagsanlæg mod staten så vidt mulig undgås.«

Det er en kraftig indikering af, at hele den her retssag, som Motorola har truet med, spiller en rolle.

Kl. 13.50

Problemet er, at vi ikke har kunnet få kammeradvokatens responsum at se. Det er stadig væk hemmeligt; det vil man ikke fremlægge. Det er tilsyneladende et væsentligt dokument i hele klarlæggelsen af, hvad der ligger bag det her. Jeg synes, at det meget utilfredsstillende, at det ikke har været muligt at udlevere det responsum fra kammeradvokaten.

Der er også det, at man skaber en reel monopolsituation, ved at man giver en operatør mulighed for at styre hele det nye net, og det er i en situation, hvor Folketinget faktisk har vedtaget et forslag om åbne standarder inden for statens område.

Man kan måske sammenligne det med mobiltelefonområdet. Det, man gør her, svarer nogenlunde til, at det var Nokia, der fik muligheden for at bygge mobilnettet op, og så var alle, der skulle snakke i mobiltelefon, tvunget til at købe en Nokiatelefon. Det er jo ikke rimeligt, og det heller ikke rimeligt i en situation, hvor vi faktisk har en målsætning om åbne standarder.

Derfor har brugergrupperne været meget mere optaget af at få opbygget et statsligt system, hvor de forskellige systemer i beredskabet, der måtte være, kan snakke med hinanden, og det er jo et langt mere centralt område, end at

det bliver et enkelt selskab, der får det her monopol. Det er ikke klogt.

Under alle omstændigheder er der så mange ubesvarede spørgsmål, at vi vil bede om, at lovforslaget kommer tilbage til udvalget mellem anden- og tredjebehandlingen.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Der er nu stillet forslag om, at lovforslaget henvises til fornyet behandling i udvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

20) Anden behandling af lovforslag nr. L 135: Forslag til lov om ændring af lov om social service og lov om tilbageholdelse af stofmisbrugere i behandling. (Forbedret indsats for udsatte børn og unge samt tilbageholdelse af gravide stofmisbrugere i behandling m.v.).

Af socialministeren (Eva Kjer Hansen). (FremSAT 31/1 2007. Første behandling 23/2 2007. Betænkning 10/5 2007).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under et.

Forhandling

Mette Frederiksen (S):

Jeg tager ordet, fordi jeg synes, at de to ændringsforslag, som det er lykkedes at få bred politisk opbakning til, er vigtige. Det er nemlig sådan, at med det her lovforslag går vi i gang med to væsentlige ting: For det første at sikre, at udsatte børn og unge får ret til en bisidder, for det andet, at gravide stofmisbrugere i højere grad skal kunne komme i behandling.

Set med vores øjne har regeringens forslag den ulempe, at den bisidder, som barnet eller den unge herefter selv skal kunne vælge at medbringe til samtaler f.eks. med sin sagsbehandler, bare skal være et menneske over 15 år, der har en ren straffeattest. Man skal jo vide, at de her sager er svære, at det er en kompleks lovgivning og det ofte er børn og unge, der står i en meget udsat livssituation. Her ser vi gerne, at vi kvalificerer bisidderordningen endnu mere, så det selvfølgelig ikke bare skal være et ungt menneske, men et voksent menneske. Det har vi desværre ikke kunnet få flertal for.

Til gengæld får vi nu en revision lagt ind i lovgivningen, så vi løbende kan følge med i, om den her bisidderudvidelse er tilstrækkelig. Jeg tror ikke, at det vil vise sig at være sådan, og det er godt, at vi har fået sat en revisionsbestemmelse ind.

Dernæst vil jeg gerne påpege, at vi i det oprindelige lovforslag synes, at forældremyndighedsindehaveren så at sige havde fået for megen indflydelse på sagsforløbet, og vi er meget glade for, at vi nu med bred politisk opbakning sikrer os, at det selvfølgelig ikke er forældremyndighedsindehaveren, der skal bestemme, hvem den unge eller barnet vælger som sin bisidder.

Sidst, men ikke mindst, er vi altså i den situation i Danmark, at der hvert eneste år fødes mange børn med meget alvorlige skader som konsekvens af mors misbrug undervejs i graviditeten. Derfor er det helt rigtigt at sætte fokus på, at flere af vores misbrugende gravide selvfølgelig skal i behandling, og at det skal være et behandlingsforløb, der er sådan indrettet, at skrider fundamentet undervejs, skal det også være muligt at tilbageholde den gravide.

Men det er altså Folketingets meget, meget store forpligtelse at sørge for, at der er de rigtige behandlingstilbud til den her gruppe af gravide. Her vil jeg bare understrege, at vi i hvert fald fra Socialdemokratiets side vil følge det meget nøje, og er der ikke de behandlingstilbud, der skal til, synes vi, at Folketinget i bred enighed meget snart skal sørge for at få tilvejebragt de behandlingstilbud, der er nødvendige.

Kl. 13.55

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg skal takke for opbakningen til lovforslaget og også til de stillede ændringsforslag – vi har jo haft nogle gode drøftelser i den anledning – og så blot begrunde, hvorfor jeg ikke synes, at det

er en god idé at løfte aldersgrænsen fra de 15 år til de 18 år.

Jeg synes, at det helt afgørende er, at man kan vælge en person, som man har tillid til, som man går godt i spænd med, og her er det ikke så afgørende, om vedkommende er 15 eller 18 år. Det, der skal vægtes, er, at det er en, der kan være en god støtte i den situation. Når 15-årsalderen er valgt, er det, fordi det er fra den alder, vedkommende kan stilles til ansvar efter straffelovens § 152, hvis tavshedspligten brydes.

Jeg vil også sige, at det ikke mindst er de meldinger, der er kommet fra praksisfeltet, der har været medvirkende til, at vi siger, at det er en 15-årsaldersgrænse. Man kan se, at det mange gange er en ven, de gerne vil have med som støt-teperson.

Nu følger vi lovgivningen og ser, hvordan det udvikler sig, og samler erfaringerne op. Der er jo indsat den revisionsbestemmelse, som fru Mette Frederiksen også omtalte.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Det er jo herligt, at vi har en minister på en del af børneområdet, der altid tager ordet, når vi har debat i Folketinget. Det kunne være, at familie- og forbrugerministeren skulle tage ved lære af socialministerens gode praksis, for vi skal selvfølgelig have debatten om væsentlige politiske spørgsmål her i Folketinget.

Hvad angår praksisfeltets tilbagemeldinger om bisidderfunktionen, har jeg i hvert fald hæftet mig ved, at Børns Vilkår meget klart har sagt, at de i lighed med os synes, at bisidderen selvfølgelig skal være 18 år.

Jeg er jo uenig med socialministeren, når socialministeren lægger op til, at barnet eller den unge skal kunne tage en ven med, og at det blot skal være en person, som barnet eller den unge føler sig tryk ved. Vi skal huske, at de her sager ofte er sager, hvor barnet skal anbringes uden for hjemmet. Det kan være børn og unge, der er ude i voldsom kriminalitet, mistrives og har store problemer, og der er det altså ikke først og fremmest en god ven, der er behov for, men et voksent menneske, der kan være med til at vejlede og fungere som en stærk person for barnet i den pågældende situation.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Inden jeg går videre, vil jeg indskærpe, at samtaler med mobiltelefon i Folketingssalen ikke er

velset og ikke er tilladt. Det gælder også fru Lone Dybkjær.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

21) Anden behandling af lovforslag nr. L 136: Forslag til lov om ændring af lov om social service og lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. (Tilsyn på plejehjem og i plejeboliger m.v.).

Af socialministeren (Eva Kjer Hansen).
(Fremsat 31/1 2007. Første behandling 23/2 2007. Betænkning 26/4 2007).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under et.

Forhandling

Lise von Seelen (S):

Vi Socialdemokrater har stillet to ændringsforslag til forslaget, fordi vi gerne vil kvalificere forslaget med to meget gode ideer. Vi synes, det er ærgerligt, at Socialministeren ikke vil gå med til at indføre vores ændringsforslag i lovforslaget.

Det ene relaterer sig til, at vi anser det for at være en god idé, hvis kommunerne får mulig-

hed for at have kommunale politikere som tilforordnede til de tilsyn, der skal være på plejehjemmene. Vi undrer os over, at ministeren ved førstebehandlingen af forslaget udtrykte, at hun mente, at de lokale politikere ville ødelægge tilsynene på plejehjemmene, hvis de deltog.

Det er vores opfattelse, at et tilsyn af kommunale plejehjem skal tjene til at lave forbedringer, til at få øje på nogle ting, der ikke fungerer godt nok, og der er dialogen altså det allerallerbedste redskab, der findes. Derfor synes vi, når dialogen skal knyttes imellem de professionelle, mellem borgerne og imellem de lokale politikere, at kommunerne på forsøgsbasis skulle have en mulighed for, at politikerne kunne deltage i tilsynet. Det havde vi gerne set.

KL 14.00

Det andet forslag knytter sig til, at ældre mennesker skal kunne opnå rådgivning og vejledning hos en uvildig instans, hvis de ønsker at klage, eller hvis de er i tvivl om, om det, de får på et plejehjem, også er det, de har fået stillet i udsigt.

Vi kan se, at det er rigtig svært for ældre mennesker, hvis de skal klage over de mennesker, som også i det daglige er dem, der skal give dem bistand, og hvis de også skal lade klagen gå igennem de samme mennesker. Her vil det være et rigtig godt vilkår, at de ældre kan opnå den bistand et uvildigt sted i kommunen. Det synes vi at de ældre har fortjent, for vi ved, at specielt for mange ældre er det svært at klage.

Derfor er det vores håb, at vi kan få opbakning til de her to ændringsforslag, som vi afgjort mener vil kvalificere det samlede forslag.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det er helt rigtigt, som fru Lise von Seelen sagde, at regeringen ikke kan støtte de ændringsforslag, der er stillet af partiet. Jeg må ærlig talt sige, at jeg undrer mig over forslagene.

Det ene ændringsforslag går ud på, at man på forsøgsbasis skal lade lokalpolitikere deltage i tilsynsbesøgene. Det er det, der finder sted i dag. I dag er det typisk sådan, at ved de anmeldte besøg deltager lokalpolitikere. Hvad ender besøget så med? Det ender med, at man har et udmærket møde, hvor man drøfter tingene, men hvor det faglige fremgår af tilsynsbesøget.

Det står helt klart i den rapport, hvor vi har fået undersøgt, hvordan tilsynene fungerer i dag, at politisk deltagelse ikke vurderes at understøtte det faglige indhold af tilsynene, da politikere pr. definition ikke har den faglige ind-